

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/204/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1314208504
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Krajčo
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1314208504.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Krajča a členiek senátu JUDr. Jany Vičkovej a JUDr. Moniky Holickej v spore žalobcu: Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Tomášikova 48, Bratislava, IČO: 00 151 653, zastúpeného: Advokátska kancelária Mária Grochová a partneri s.r.o., so sídlom Bočná 10, Košice, IČO: 36 863 017, proti žalovanej: Q. N., R.. XX.XX.XXXX, D. Ú. XX, H., občan SR, zastúpenej: Mgr. Peter Serina, advokátska kancelária s. r. o., so sídlom Poľnohospodárska 10, Bratislava, IČO: 36 858 510, o zaplatenie 1.972,82 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 1. decembra 2017, č.k. 12C/152/2015 - 144, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .
Žalovaná má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca proti žalovanej domáhal zaplatenia náhrady škody vo výške 1.972,82 eura s príslušenstvom a žalovanej proti žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že na základe Pracovnej zmluvy zo dňa 21.10.2011, u zatvorenej medzi žalobcom ako zamestnávateľom a žalovanou ako zamestnancom, vykonávala žalovaná v období od 01.11.2011 do 30.04.2012 pre žalobcu prácu v pozícii Poradca senior s miestom výkonu práce Bratislava. Dňa 05.03.2012 uzavrel p. O. H., na strane záujemcu a spoločnosť TG s.r.o., so sídlom Telgárt 16, na strane sprostredkovateľa Zmluvu o rezervácii nehnuteľnosti. V zmysle čl. III. bod 1. tejto zmluvy bolo dohodnuté, že záujemca sa zaväzuje uhradiť sprostredkovateľovi rezervačný poplatok vo výške 2.000,- Eur, v deň podpisu tejto zmluvy, v hotovosti. V zmysle čl. IV. bod 2. Zmluvy o rezervácii nehnuteľnosti sa sprostredkovateľ a záujemca dohodli, že v prípade, ak nedôjde k uzavretiu kúpnej zmluvy s predávajúcim z dôvodov, ktoré sú na strane záujemcu, je záujemca povinný uhradiť zmluvnú pokutu vo výške uhradeného rezervačného poplatku. V prípade, ak záujemcovi nebude schválená hypotéka, bude rezervačný poplatok vrátený a bude znížený o náklady predávajúcej, ktoré súvisia s predajom bytu. Z čestného vyhlásenia O. H. zo dňa 28.03.2014 zistil, že tento vyhlásil, že neuložil písomne, ani ústne súhlas k tomu, aby žalovaná informovala W. Q., ani žiadnu tretiu osobu o priebehu rokovania medzi ním a žalobcom o uzatvorení bankového obchodu. Z e-mailu W. Q. zo dňa 03.04.2012 adresovaného žalovanej zistil, že podľa neho p. H. rieši hypotéku v ďalšej banke. Z e-mailu zo dňa 3.4.2012 vyplýva, že žalovaná napísala p. Q.: "požadovaná, ale nevyhovovala mu ús" (úroková sadzba). Na otázku p. Q. v e-maile z 3.4.2012 žalovaná uviedla: "Viemo financovať 90% z hodnoty nehnuteľnosti, nevyhovovala mu úroková sadzba.". Zo stanoviska k odstúpeniu od kúpy bytu spol. TG s.r.o. zo dňa 04.04.2012, adresovaného p. O. H., zistil, že O. H. dňa 04.04.2012 oznámil TG, s.r.o., že od Zmluvy o rezervácii nehnuteľnosti odstupuje z dôvodu neschválenia hypotéky. TG s.r.o. však v tomto stanovisku tvrdí, že podľa informácií SLSP, p. N., mu

bola hypotéka schválená, ale ju odmietol, preto žiadosť o vrátenie rezervačného poplatku považuje za neopodstatnenú a touto bude pokrytá zmluvná pokuta. Z obsahu Záznamu zo dňa 25.04.2012 mal preukázané, že došlo k stretnutiu medzi zástupcami žalobcu a p. O. H., ktorý požadoval plnú náhradu škody vo výške cca 2.000,- Eur, pre porušenie obchodného tajomstva. Žalobca podaním zo dňa 20.04.2012 so žalovanou okamžite skončil pracovný pomer ku dňu 30.04.2012 z dôvodu, že v mesiacoch marec a apríl 2012 neoprávnene a opakovane prostredníctvom elektronickej pošty zasielala W. Q., konateľovi spol. TG s.r.o., informácie o priebehu rokovania medzi klientom O. H. a žalobcom o uzatvorení bankového obchodu, čím porušila obchodné tajomstvo v zmysle zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách, a pracovnú disciplínu.

V Čestnom prehlásení zo dňa 30.04.2012 žalovaná prehlásila, že bude žalobcovi uhrádzať po 4 x 500 Eur mesačne k 31. dňu v mesiaci dlžnú sumu. Toto je tiež podpísané manažérom SCB K. J.. Z obsahu spisu sp. zn. 15Cpr/4/2012 zistil, že žalovaná sa v ňom domáhala vyslovenia neplatnosti právneho úkonu rozviazania pracovného pomeru, avšak nakoľko žalobu podala po uplynutí 2-mesačnej prekluzívnej lehoty, súd žalobu rozsudkom č. k. 15Cpr/4/2012-37 zo dňa 19.06.2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu č. k. 2CoPr/2/2014-67 zo dňa 20.05.2015, z procesných dôvodov právoplatne zamietol. Z výpisu z bankového systému žalobcu zo dňa 28.5.2012 vyplýva, že žalobca uhradil sumu 2.000,- Eur, O. H.. Z Čestného prehlásenia O. H. súd zistil, že tento dňa 29.05.2012 obdržal od žalobcu sumu 2000 Eur, ako náhradu škody za porušenie obchodného tajomstva. Z Čestného prehlásenia W. Q., konateľa TG s.r.o., zo dňa 14.5.2012 zistil, že tento prehlasuje, že vo veci úveru odporučil p. H., žalovanú. Dňa 15.03.2012 sa stretli a riešili možnosti úveru na kúpu bytu. P. H. ho následne informoval, že udelil súhlas žalovanej, aby ho mohla informovať o priebehu schvaľovania úveru. Podľa tohto prehlásenia dal tiež p. H. telefonický kontakt na žalovanú predávajúcu, p. D., ktorú informoval, že žalovanej udelil súhlas, aby jej potvrdila, aké sú šance p. H., na získanie prostriedkov potrebných na kúpu jej nehnuteľnosti. Z Oznámenia o započítaní pohľadávky zo dňa 07.02.2014 vyplýva, že žalobca započítava voči žalovanej sumu 2.000,- Eur, ktorá vznikla titulom náhrady škody. Oznámenie bolo žalovanej osobne doručené dňa 12.2.2014. Zo stanoviska TG s.r.o., zo dňa 4.4.2012 vyplynulo, že táto si uplatnila nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty, na základe informácie žalovanej o tom, z akého dôvodu nedošlo k poskytnutiu úveru. Žalovaná uviedla, že nedošlo k uzatvoreniu úverovej zmluvy s p. H. z dôvodu, že tento nesúhlasil s výškou úrokovej sadzby úveru a na základe tejto informácie od žalovanej sa TG s.r.o. rozhodla uplatniť ustanovenie z rezervačnej zmluvy o zmluvnej pokute z dôvodu, že k stornovaniu rezervačnej zmluvy došlo z dôvodov na strane p. H.. Z výsluchu žalovanej pred súdom bolo zistené, že nesúhlasí s tým, že znenie Čestného prehlásenia zo dňa 30.04.2012 je uznanie dlhu. Tvrdila, že situácia, ktorá vznikla s klientom žalobcu, p. H., nebola so ňou prerokovaná, dozvedela sa o tom až 30.4.2012, keď prišla do práce, hoci v polovici apríla 2012 jej bolo oznámené, že jej klient, p. H., podal na ňu sťažnosť a žalobca bude chcieť od nej zaujať stanovisko, avšak nikto od nej žiadne stanovisko nežiadal. Dňa 30.4.2012 prišiel regionálny riaditeľ p. K.X. spolu s manažérom J. a oznámili jej okamžité skončenie pracovného pomeru, ktoré jej doručili. Skončenie pracovného pomeru odôvodňovali tým, že porušila pracovnú disciplínu a bankové tajomstvo, na základe čoho vznikla údajne banke škoda. Navyše jej povedali, že jej tým robia "službu", pretože o okamžitom skončení pracovného pomeru banka rozhodla už v polovici apríla, pričom jej dávajú skončenie pracovného pomeru až koncom mesiaca. Pri doručovaní okamžitého skončenia pracovného pomeru zároveň od nej chceli, aby im hneď vyplatila škodu vo výške 2.000,- Eur. Ona sa najprv rozplakala, pretože si uvedomila, že keď dostala okamžité skončenie pracovného pomeru, nikto ju už v tomto sektore nezamestná a tiež nemala 2.000,- Eur na zaplatenie. Tiež jej bolo ľúto, že jej títo jej dvaja nadriadení, ani nedali šancu vysvetliť a rozobrať situáciu, pre ktorú jej dali okamžité skončenie pracovného pomeru. Tvrdila, že v skutočnosti jej klient, p. H., naozaj udelil súhlas s poskytnutím informácií p. Q., konateľovi realitnej kancelárie TG s.r.o. Žiaľ, bolo to len ústne, ale nakoľko p. Q. jej sám odporučil ako klienta p. H., ktorému chcel pomôcť získať úver, tak to brala tak, že majú medzi sebou dobrý vzťah a že to slovo platí. Keď prišiel p. H. za ňou s tým, že chce skúsiť úver v inej banke, vyžiadal si od nej dokumenty, ktoré potreboval k podaniu žiadosti v inej banke, pričom jej nepovedal, že chce ukončiť žiadosť o úver v ich banke a ani nevzal späť súhlas s tým, že nemá poskytovať ďalej informácie p. Q.. N. H. po tom, čo mu ona odovzdala doklady, už do banky neprišiel a tak sa informoval N. Q. u nej, či p. H.Č. ich banka zamietla úver. Ona mu odpísala e-mailom, že mu nevyhovovala ich úroková sadzba a zatiaľ je žiadosť otvorená. Potom sa až v polovici apríla 2012 od zamestnávateľa dozvedela, že p. H. podal na ňu sťažnosť, s uplatnením si vzniknutej škody. Ona údajne podľa banky porušila bankové tajomstvo, že p. Q. v podstate priznala, že p. H. je ich klientom a že p. H. nevyhovovala ich úroková sadzba, pričom žalobca ju vinil z toho, že Q. povedala, že klient nemal zamietnuť úver, len sa rozhodol ho nezobrať z dôvodu, že mu nevyhovovala úroková

sadzba. Poukazovala na e-mailovú komunikáciu medzi ním a Q., z ktorej nevyplýva, že by porušila bankové tajomstvo, pretože nikde nie je uvedené ani krstné meno p. H. a H. môže byť niekoľko, pričom bankovým tajomstvom sú iniciály, ktoré musia byť minimálne 3, aby došlo k identifikácii konkrétnej osoby. Dňa 30.4.2012, keď jej žalobca predložil okamžité skončenie pracovného pomeru, a v ten deň, vlastnou rukou napísala Čestné prehlásenie, ktoré jej doslovne nadiktoval p. K. a upozornil ju, že pokiaľ nepodpíše takéto Čestné prehlásenie a nebude ochotná 2.000,- Eur uhradiť, tak banka má rôzne možnosti, ako jej "skomplikovať" život. S ohľadom na to, že bola v zlom psychickom rozpoložení, tak to podpísala. V čase podpisu Čestného prehlásenia sa zľakla, pretože jej hlavou prebleslo, že spláca úvery, manžel začal podnikať, mala obavu, či sa vôbec zamestná, avšak žalobca ako zamestnávateľ jej prisľúbil, že keď to podpíše, podá bankám o nej dobré referencie, preto to podpísala. Očakávala, že dôjde ku konfrontácii s klientom, s p. H., za prítomnosti žalobcu, ako zamestnávateľa, k čomu nedošlo. Domnieva sa, že klient banky, p. H., úmyselne klamal p. Q., konateľovi TG s.r.o., že mu nebol poskytnutý úver, nakoľko v rezervačnej zmluve mal klauzulu, že v prípade neposkytnutia, resp. zamietnutia úveru, mu TG s.r.o., vráti celý rezervačný poplatok, t.j. 2.000,- Eur. Ona tvrdila, že klientovi, p. H., ich banka ani neodmietla, ani nezamietla poskytnutie úveru. P. H. sa rozhodol nevziať si úver z ich banky, pričom účelovo tvrdil TG s.r.o., že mu bol úver ich bankou zamietnutý. Súdu ozrejmila štádium, v akom bolo poskytnutie úveru p. H.. P. H. bol v štádiu iba podania žiadosti o úver, t. j. vyplnil tlačivo, čo bol 1. etapa a bol mu stanovený scoring. Následne banka od neho čakala doručenie znaleckého posudku, ktorý už p. H. R.edoručil. Niekedy začiatkom apríla 2012 však prišiel, aby mu vrátila podklady, ktoré dal banke k posúdeniu žiadosti o úver. Ona mu jeho vlastné doklady vrátila a vtedy jej povedal, že vec bude riešiť v inej banke, nakoľko v inej banke má možnosť získať lepšiu úrokovú sadzbu. Ona s ohľadom na skúsenosti s bankami vedela, že p. H. nemôže v inej banke získať lepšie úverové podmienky, tak jeho žiadosť neuzatvorila, nechala ju otvorenú pre prípad, že si vec rozmyslí a úver bude žiadať od nich. Avšak on už k nim už nikdy neprišiel, iba podal na ňu sťažnosť, že porušila bankové tajomstvo.

3. Takto ustálený skutkový stav veci po právnej stránke podľa § 179 ods. 1 § 186 ods. 1,3, § 188, § 191 ods. 1 až 3 Zákonníka práce a § 91 ods. 1 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách a dospel k záveru, že žalobu je potrebné zamietnuť. Poukázal na to, že pre vznik všeobecnej zodpovednosti zamestnanca za škodu musia byť splnené právne predpoklady zodpovednosti zamestnanca za škodu, ktorými sú: vznik škody, protiprávny úkon, porušenie povinností pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s nimi alebo úmyselné konanie proti dobrým mravom, príčinná súvislosť medzi porušením povinností a vznikom škody a zavinenie na strane zamestnanca. Zamestnanec v zásade zamestnávateľovi zodpovedá iba za skutočnú škodu a len výnimočne, napr. pri úmyselne spôsobenej škode, zodpovedá aj za ušlý zisk. V otázke škody konštatoval, že žalobca ako poškodený výpisom z bankového systému preukázal, že p. H. ním požadovanú škodu vo výške 2.000,- Eur dňa 28.05.2012, zaplatil, čo potvrdil čestným prehlásením aj p. H., a teda žalobca preukázal, že mu škoda a v akej výške vznikla. Ďalej poukázal na to, že za protiprávne konanie zamestnanca možno označiť zavinené konanie zamestnanca, ktoré je v rozpore s objektívnym právom, dôsledkom ktorého je ujma zamestnávateľa vo forme škody. Porušenie povinností zamestnanca pri plnení pracovných úloh, alebo v priamej súvislosti s týmto plnením môže vyplývať z porušenia ustanovení Zákonníka práce alebo ďalších právnych predpisov. V tomto bode konštatoval, že žalobca nepreukázal, že by žalovaná konala v rozpore s objektívnym právom, t.j. že by porušila obchodné tajomstvo, nakoľko nebola naplnená podmienka poskytnutia informácií v súhrnnej podobe tak, ako to má na mysli ust. § 91 ods. 1, posledná veta zák. č. 483/2001 Z.z., keď v predložených e-mailech, ktoré písala žalovaná p. Q., dňa 3.04.2012 o 12:11 hod., absentuje celé meno klienta, ako i informácia podľa osobitného predpisu. Navyiac sa nezakladá na pravde tvrdenie žalobcu, že žalovaná v emailoch poskytla tretej osobe p. Q. o klientovi banky, p. H., informáciu, že p. H. úver z ich banky odmietol, čo ako dôvod odstúpenia od zmluvy použil p. H.. Takéto znenie informácie žalovaná nikomu neposkytla. Pokiaľ žalovaná informovala p. Q. v časti vety o tom, že "klientovi nevyhovovala úroková sadzba", toto jej vyjadrenie by za splnenia ostatných podmienok podľa ust. § 91 ods. 1 posledná veta citovaného zákona, bolo možné považovať za porušenie obchodného tajomstva voči klientovi banky, avšak v tomto e-maile absentuje celé meno klienta, teda k porušeniu obchodného tajomstva zo strany žalovanej nedošlo. Vo vzťahu k otázke existencie príčinnej súvislosti medzi konaním zamestnanca a jeho následkom, teda škodou poukázal na to, že preukázaná nebola. To, z akého dôvodu klient banky, p. H., od Zmluvy o rezervácii nehnuteľnosti zo dňa 05.03.2012 s realitnou kanceláriou p. Q., TG s.r.o., odstúpil, preukázané nebolo. Preukázané iba bolo, že p. H. dňa 25.4.2012 navštívil žalobcu, podľa Záznamu z tohto stretnutia, preukázateľne bez prítomnosti žalovanej a jej napr. i písomného stanoviska k veci, žiadal o náhradu škody vo výške 2.000,- Eur a žalobca mu vyhovel. P. H. žalobcovi prekvapivo vôbec nepredložil písomné odstúpenie od rezervačnej zmluvy o nehnuteľnosti zo dňa 05.03.2012, teda súdu ani žalovanej neboli známe skutočné dôvody odstúpenia

od zmluvy. Žalobca súdu predložil iba nesúhlasné stanovisko TG s.r.o. k odstúpeniu od zmluvy p. H., čo však nie je postačujúce, najmä s ohľadom na tvrdenie právneho zástupcu žalobcu pred súdom, že: "v dôsledku protiprávneho konania žalovanej bol tento klient banky povinný zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 2.000,- Eur, a to v dôsledku odstúpenia od Zmluvy o rezervácii nehnuteľnosti, ktorú uzatvoril s realitnou kanceláriou TG s.r.o., čo preukázané nebolo. Ďalej žalobca tvrdil, že TG s.r.o. sa rozhodla uplatniť ustanovenie z rezervačnej zmluvy o zmluvnej pokute z dôvodu, že k stornovaniu rezervačnej zmluvy došlo z dôvodov na strane p. H.. Žalobca tiež v žalobe tvrdil, že dňa 03.04.2012 klient odstúpil od Zmluvy o rezervácii nehnuteľnosti a ako dôvod uviedol "neschválenie úveru" zo strany žalobcu a žiadal od sprostredkovateľa vrátenie rezervačného poplatku vo výške 2.000,- Eur, pričom toto tvrdenie nepreukázal. Pretože pokiaľ p. H. žalobcovi tvrdil, že dôvodom pre odstúpenie od rezervačnej zmluvy bolo "neschválenie úveru" zo strany žalobcu, toto žalovaná úspešne v konaní vyvrátila, napokon to vyplýva aj z jej e-mailu zo dňa 03.04.2012: "klientovi vieme financovať 90% z hodnoty nehnuteľnosti". Podstatné však bolo i to, že v spornej zmluve o rezervácii zo dňa 05.03.2012 je v čl. IV., bod 2, uvedené, že: sprostredkovateľ a záujemca dohodli, že v prípade, ak nedôjde k uzavretiu kúpnej zmluvy s predávajúcim z dôvodov, ktoré sú na strane záujemcu, t.j. v prípade, ak záujemcovi nebude schválená hypotéka, bude rezervačný poplatok vrátený, teda v zmluve jednak nie je uvedené, že hypotéka musí byť schválená práve a iba v banke žalobcu, teda p. H. si mohol a podľa tvrdenia žalovanej i svedka p. Q. sa snažil hypotéku vybaviť napr. i vo VÚB, a.s., teda ak by aj od žalobcu hypotéku nedostal, čo však vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, naopak p. H. si bol od žalovanej svoje podklady pre poskytnutie úveru vziať späť, teda vo vybavovaní hypotéky sám, z vlastnej iniciatívy, bez zavinenia žalovanej, nepokračoval. Bolo irelevantné, či sa pre hypotéku u žalobcu nerozhodol pre vysokú úrokovú sadzbu, čo pre neho, ako spotrebiteľa, bola verejne dostupná informácia, alebo z iného subjektívneho dôvodu, na jeho strane. Teda tvrdenie žalobcu, že v prípade, ak klientovi nebude schválená hypotéka (úver) zo strany žalobcu, ako financujúcej banky na kúpu predmetného bytu, bude rezervačný poplatok vrátený, sa nezakladá na pravde, nakoľko takáto povinnosť žalobcovi zo spornej zmluvy o rezervácii, vôbec nevplývala. Pokiaľ by žalobca bol dodržal zákonný postup podľa Zákonníka práce, škodu a jej príčiny by bol riadne so žalovanou prerokoval, mohol dostať na tieto otázky odpoveď a ak tak neučinil, bolo to rozhodnutie samotného žalobcu, zaplatiť klientovi škodu, ktorú pre nedodržanie zákonného postupu následne od žalovanej vymáhať nemôže, keďže táto ním zistený skutkový stav považuje za nedostatočný a rozporuje ho. Žalobca tiež tvrdil, že žalovaná zároveň dňa 30.04.2012 čestne vyhlásila, že škodu, ktorá vznikne žalobcovi tým, že klientovi nahradí sumu vo výške nevráteného rezervačného poplatku, t. j. 2.000,- Eur, žalobcovi v splátkach uhradí. Pokiaľ si žalobca zamieňal prerokovanie nároku na náhradu škody so žalovanou spísaním Čestného prehlásenia žalovanou dňa 30.04.2012, neuveril tvrdeniu žalobcu, že žalovaná pri doručovaní okamžitého skončenia pracovného pomeru dňa 30.04.2012, dobrovoľne, bez nátlaku z jeho strany škodu uznala, podpísala, ako žalobca tvrdí "uznanie dlhu", pretože žiadnymi dôkazmi, či už svedeckými výpoveďami osôb pri podpise čestného prehlásenia, ani nijak inak nepreukázal, že by sa tak stalo, ako tvrdil. Dohoda o spôsobe náhrady škody má obsahovať uznanie zamestnanca nahradiť škodu v určenej výške, ako aj dohodu o spôsobe náhrady škody. Ak zamestnanec svoj záväzok nahradiť škodu dohodou uznal a súhlasil aj so spôsobom úhrady, na platnosť dohody sa vyžaduje, pod sankciou neplatnosti, písomná forma. Uznanie záväzku nahradiť škody je jednostranným právnym úkonom, v ktorom zamestnanec výslovne uznáva výšku nároku zamestnávateľa náhradu škody, ako aj jeho dôvody. Požiadavka uvedenia dôvodu nároku je podľa aktuálnej judikatúry splnená, aby bolo celkom jednoznačné, akého nároku sa týka, po prípade v čom, v akých skutkových okolnostiach spočíva. Prejav vôle uznať dlh čo do dôvodu a výšky je určitý a zrozumiteľný, ak je výkladom podľa § 35 ods. 2 OZ objektívne pochopiteľný, t.j. ak nevzbudzuje pochybnosti o jeho obsahu. Na základe obsahu Čestného prehlásenia zo dňa 30.04.2012 konštatoval, že toto nespĺňa podmienky stanovené zákonom. Nevzhladol v ňom znaky zrozumiteľnosti, pretože na základe jeho výkladu v súlade s ut. § 35 ods. 2 a 3 OZ nebolo možné objektívne zistiť, čo ním malo byť zo slovnej alebo inej stránky vyjadrené, ani jeho výkladom nemožno zistiť jeho obsah, t.j. o aký záväzok, ktorý by nebol zameniteľný s iným, žalovanej voči žalobcovi, vôbec šlo. Nemal dôvod neuveriť tvrdeniu žalovanej, že žalobca na ňu vyvíjal nátlak, aby čestné prehlásenie podpísala, pretože jej sľuboval kladný pracovný posudok. Nakoľko žalobca na tak závažné tvrdenie zo strany svojej zamestnankyne, nepredložil nepriaznivý pracovný posudok na žalovanú, z čoho vyplýva, že ak v jej pracovnom posudku a hodnotení neuviedol, že žalovaná počas trvania pracovného pomeru u neho hrubo porušila pracovnú disciplínu tým, že porušila obchodné tajomstvo, ako to po celý čas tvrdil, čím priznal, že jej kladný pracovný posudok nielenže prisľúbil, ale napokon aj vystavil. Na základe vyššie uvedeného ustálil, že ani samotný podpis na čestnom prehlásení žalovanej, že žalobcovi zaplatí 4 x po

500 Eur, neznamená žiadne uznanie záväzku náhrady škody voči žalobcovi, a toto nemá žiadnu právnu silu, nakoľko právny úkon bol vynútený pod nátlakom, čo ho činí neplatným. Svedčí o tom napokon aj to, že okamžité skončenie pracovného pomeru žalobca vypracoval už dňa 20.04.2012, dňa 25.04.2012 sa podľa záznamu stretol s klientom H., a až pri doručovaní okamžitého skončenia pracovného pomeru, t.j. dňa 30.04.2012, využijúc moment prekvapenia, situáciu, pre každého stresujúcu, nadiktoval jej text čestného prehlásenia, čo žalobca v spore ani nespochyboval. K započítaniu vzájomných pohľadávok preto nemohlo dôjsť. Napokon vo vzťahu k otázke zavinenia žalovanej poukázal na to, že toto sa tiež jednoznačne nepreukázalo. Hoci svedecká výpoveď p. Q., konateľka TG s.r.o., pred súdom s ohľadom na čas, cca 7 rokov od onej udalosti, nepriniesla do veci bližšie poznanie, predsa len p. Q. pred súdom potvrdil, že podpis na ním vypracovanom Čestnom prehlásení zo dňa 14.05.2012 je jeho a z neho zistil, že p. Q., v ňom potvrdil skutkové okolnosti uvádzané žalovanou, že on zoznámil p. H. so žalovanou, že vo veci úveru sa dňa 15.03.2012, a jeho osobne P. H. následne informoval, že udelil súhlas žalovanej, aby ho mohla informovať o priebehu schvaľovania úveru. Dokonca podľa tohto prehlásenia dal tiež p. H. telefonický kontakt na žalovanú predávajúcej, p. D., a p. D. informoval, že žalovanej udelil súhlas, aby predávajúcej, p. D., potvrdila, aké sú šance p. H., na získanie prostriedkov potrebných na kúpu jej nehnuteľnosti. Nakoľko napriek tomuto predloženému čestnému prehláseniu p. Q., potvrdzujúcemu výpoveď žalovanej pred súdom, sa žalobca nedomáhal výsluchu svedka p. H., pričom dôkazné bremeno zaťažovalo jeho, nemal za preukázané a pravdivé tvrdenie žalobcu vyplývajúce iba z ním vypracovaného čestného prehlásenia zo dňa 28.03.2014, že on neuložil písomne, ani ústne súhlas k tomu, aby žalovaná informovala W. Q., ani žiadnu tretiu osobu o priebehu rokovania medzi ním a žalobcom o uzatvorení bankového obchodu, bez toho, aby napr. odvolal žalovanej alebo p. Q. súhlas s poskytovaním informácií o jeho úvere, tiež s ohľadom na tvrdenia opaku žalovanej a p. Q. v jeho čestnom vyhlásení. Podobne pred súdom nebola zmienka o osobe predávajúcej, p. D., ktorá mala mať tiež od p. H. súhlas na poskytnutie informácií o jeho úvere. Tým, že žalobca, ktorého dôkazná povinnosť zaťažovala, nežiadal v spore vypočuť ani p. H., O. N.. D., vzbudila v súde dôvodnú pochybnosť o pravdivosti výpovede p. H. v celej veci. Zavinenie žalovanej teda žalobca opäť jednoznačne nepreukázal, ale iba potvrdil to, že vec náhrady škody svojho klienta riadne nepreveril, bez všetkého uveril iba tvrdeniu klienta, čo súd nemal za dostatočné. V spore sa ukázalo ako nepravdivé tvrdenie žalobcu, že žalovaná náhradu škody uznávala a bola ochotná ju uhradiť. Na základe uvedeného zhrnul, že žalobca v konaní nepreukázal predovšetkým existenciu príčinnej súvislosti medzi konaním žalovanej, ako zamestnanca a jeho následkom, teda škodou, a preto nebolo možné žalobe vyhovieť. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p., v spojení s ust. § 257 C.s.p. a žalovanej, ktorá bola v spore úspešná, priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý žiadal napadnutý rozsudok zmeniť a žalobe v celom rozsahu vyhovieť. Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, resp. konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a to vzhľadom na absenciu riadneho odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, ako aj tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Vytkol súdu prvej inštancie, ako benevolentne sa postavil k nespochybniteľnému faktu poskytnutia informácií chránených ako bankové tajomstvo žalovanou tretej osobe bez súhlasu dotknutého klienta. Povinnosť ochrany tohto tajomstva je pritom všeobecne uznávaná ako neodmysliteľná súčasť bankového podnikania a jedno z rozhodujúcich kritérií dôveryhodnosti a reputácie subjektov pôsobiacich v danom trhovom segmente. Jeho významu zodpovedá aj prísna legislatívna pozornosť, keď príslušnej regulácii je venovaná samostatná časť zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. Súd prvej inštancie dôležitosť tohto inštitútu vôbec nereflektoval, práve naopak, svojím rozhodnutím legitimizoval prinajmenej ľahkovážne a nezodpovedné správanie bývalej zamestnankyne banky, ktorý prístup by mohol pri súčasnom univerzálnom rozšírení a používaní bankových služieb spôsobiť nedozierne škody. Najvýraznejšie sa to prejavilo v závere súdu prvej inštancie, že síce v určitom ohľade došlo k nedovolenému úniku informácií, avšak vzhľadom na spôsob označenia klienta sa nejedná o porušenie bankového tajomstva. V priebehu celého sporu poukazoval na to, že "test bankového tajomstva" vyžaduje v zmysle ust. § 91 ods. 1 a 2 zákona č. 483/2001 Z. z. preverenie, či ide o klienta banky, či ide o informáciu, ktorá nie je verejne prístupná a či bol daný písomný súhlas klienta banky. Splnenie prvej podmienky bolo v prejednávanej veci dané okolnosťou subsumovateľnou pod § 91 ods. 2 zákona č. 483/2001 Z. z., ktoré za klienta banky považuje aj osobu, s ktorou banka rokovala o uzatvorení obchodu, aj keď sa tento obchod neuskutočnil. Druhá podmienka má charakter negatívnej skutočnosti (informácia nie je verejne prístupná), a teda bolo na žalovanej,

aby preukázala prípadný opak - k tomu však nedošlo. A to isté platí aj k tretej podmienke. Opakovane v konaní zdôrazňoval, že p. O. H. nikdy neudelil písomný súhlas na poskytnutie akejkoľvek informácie o jeho záležitostiach, a túto skutočnosť žalovaná ani nepoprela, ani nijako relevantne nevyvrátila, pričom samotný p. H. výslovne potvrdil, že žiaden súhlas neudelil. Už v popísanom ohľade zlyhal súd prvej inštancie, keď e-mailovú komunikáciu, ktorá sa odohrala v marci 2012 medzi žalovanou a p. W. Q., konateľom realitnej kancelárie TG s.r.o., neposudzoval dôsledne podľa vyššie uvedených hľadísk. Jediný prípustný záver totiž nespočíva v tom, či poskytnutie niektorých informácií v nej obsiahnutých obstojí z hľadiska ochrany bankového tajomstva, ale to, že predmetná komunikácia vôbec nemala prebehnúť. Žalovaná sa vôbec nemala rozprávať s p. Q. o záležitostiach p. H. a akúkoľvek iniciatívu p. Q. v danom smere mala rázne odmietnuť. Ak však už súd prvej inštancie dospel k zisteniu, že za porušenie bankového tajomstva by bolo možné považovať aspoň poskytnutie informácie "klientovi nevyhovovala úroková sadzba", je absolútne nepochopiteľné a nesprávne, ak ju následne zneagoval argumentom že klient nebol nezameniteľne identifikovaný (nebol označený celým menom a priezviskom). Bolo teda preukázané nedovolené poskytnutie informácií tretej osobe bez písomného súhlasu klienta, a naopak, nebola tvrdená ani preukázaná žiadna okolnosť, ktorá by také konanie umožňovala v súlade s aplikovateľnou právnou úpravou. Nesúhlasil ani so záverom, že nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním a vznikom škody. Hoci vznik škody bol zistený, súd prvej inštancie odmietol vzhľadom na okolnosti prípadu jedinú mysliteľnú príčinu, ktorá k nej mohla viesť (protiprávne konanie žalovanej). Pritom však už neuviedol, čo mala byť "skutočná" príčina vzniku škody (hoci uzavrel, že naozaj vznikla). To, čo však činí príslušný záver neudržateľným a svojvoľným, je rozpor s výsledkami vykonaného dokazovania, predovšetkým listinným dôkazom o stanovisku realitnej kancelárie TG s.r.o. k odstúpeniu od kúpy bytu, ktoré je datované dňa 04.04.2012 a z ktorého je mimo akúkoľvek pochybnosť zjavné, že práve (a výlučne) poskytnutie informácií žalovanou viedlo k uplatneniu nároku voči p. H. na zaplatenie zmluvnej pokuty (stanovisko realitnej kancelárie sa výslovne odvolalo na komunikáciu so žalovanou a jej kópia bola k nemu dokonca priložená). Bolo to teda konanie žalovanej pri výkone jej práce, dokonca s využitím firemnej elektronickej pošty, ktoré sa stalo bezprostrednou príčinou a zároveň oporou postupu realitnej kancelárie voči p. H., spočívajúceho v uplatnení zmluvnej pokuty, ako aj v jej okamžitej úhrade zo zloženého rezervačného poplatku. Tieto úplne jednoznačné skutočnosti však neboli súdom nijako zohľadnené a namiesto toho sa napadnuté rozhodnutie zapodieva viacerými podružnými súvislosťami, ako napr. či zmluva o rezervácii nehnuteľnosti uzavretá medzi p. H. a realitnou kanceláriou TG s.r.o. zaväzovala k hypotekárnemu financovaniu z určitej banky alebo či skutočne došlo k odstúpeniu od tejto zmluvy (hoci túto skutočnosť opäť zreteľne potvrdzuje stanovisko zo dňa 04.04.2012). Súčasne pritom prehliada iný, rozhodujúci fakt, a to že pre vznik nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty bolo potrebné, aby k neuzavretiu kúpnej zmluvy došlo z dôvodu na strane p. H.. A práve v tomto ohľade dodala potrebné informácie p. Q. žalovaná, práve jej protiprávne konanie materializované v podobe e-mailovej komunikácie s p. Q., uvádzajúcej dôvody, prečo nedošlo k založeniu úverového záväzku, mu umožnilo uplatniť nárok na zmluvnú pokutu a hneď ho aj uspokojiť zápočtom s rezervačným poplatkom, ktorý by inak bol povinný vrátiť p. H.Á. (tzv. prepadnutie rezervačného poplatku). Klient si následne úplne logicky uplatnil voči nemu právo na náhradu jeho vzniknutej škody, ktorá by nevznikla, nebyť konania žalovanej, a táto škoda mu aj bola nahradená z prostriedkov banky. Súd prvej inštancie pritom v tomto smere nezohľadnil jednoznačný a preukazný listinný doklad, ktorým je stanovisko realitnej kancelárie TG s.r.o. zo dňa 04.04.2012, čo považuje za zásadné pochybenie. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v časti, podľa ktorej nebolo preukázané ani zavinenie žalovanej, zase úplne ignoruje, čo sa žalovanej kládlo za vinu a aké jej konanie bolo predmetom sporu. Išlo predsa o e-mailovú komunikáciu medzi žalovanou a p. Q., ktorej sa žalovaná zúčastnila bez toho, aby disponovala písomným súhlasom p. H.. Zo samotnej povahy vytýkaného konania vyplýva, že nemohlo byť nevedomé. Rovnako nebola venovaná pozornosť osobitnej povinnosti žalovanej podľa pracovnej zmluvy, aby sa v prípade akejkoľvek pochybnosti, či má byť určitá informácia chránená, obrátila na svojho nadriadeného a vyžiadala si od neho písomné stanovisko (absentoval teda nielen písomný súhlas p. H., ale aj nadriadeného žalovanej). Napokon odmietol aj závery súdu prvej inštancie týkajúce sa dokumentu zo dňa 30.04.2012 s čestným prehlásením žalovanej, že uhradí "dlžnú čiastku" v 4 splátkach po 500 eur. Je zvláštne, že súd tu opäť identifikoval právny problém - údajnú neurčitosť prehlásenia - ktorému však nezodpovedalo nič v konaní sporových strán. Banka mala úplne jasnú predstavu, čo je obsahom prehlásenia, keďže sa na neho explicitne odvolala, napr. vo výzve na úhradu pohľadávky zo dňa 20.07.2012. Avšak ani žalovaná nikdy nedala najavo, že by trpela pochybnosťami o obsahu prehlásenia, keď i v odpore proti platobnému rozkazu namietala len údajný nátlak zo strany nadriadených zamestnancov. Predovšetkým však súd prvej inštancie pochybil, keď na jeho ťarchu pripísal neunesenie dôkazného bremena, či k

podpísaniu čestného prehlásenia došlo alebo nedošlo pod nátlakom nadriadených žalovanej. Nebolo totiž jeho procesnou povinnosťou popierať skutkové tvrdenie žalovanej o údajnom nátlaku, naopak, práve ona bola povinná označiť alebo predložiť na podporu tohto tvrdenia dôkazné prostriedky. K tomu však nedošlo a žalovaná neunesla v danom ohľade dôkazné bremeno. Napadnuté rozhodnutie označil za prejav jednostranného a arbitrárneho hodnotenia dôkazov, keď ním tvrdené a preukazované zásadné skutočnosti neboli vôbec reflektované alebo boli odmietnuté bez akéhokoľvek relevantného vysvetlenia, a naopak, tvrdenia žalovanej sa stali základom pre zamietnutie žaloby bez akejkoľvek zmyslupnej konfrontácie s odlišnými skutočnosťami vyplývajúcimi z ním predložených dôkazov. Vo viacerých rozhodujúcich aspektoch, a to najmä vo vzťahu k posúdeniu porušenia povinností pri ochrane bankového tajomstva, je napadnuté rozhodnutie aj právne nesprávne, postrádajúce akúkoľvek oporu v rozhodujúcej právnej úprave. Žiadal preto podanému odvolaniu vyhovieť.

5. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu žiadala napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Vo vzťahu k veci samej odkázala na jej doterajšie písomné a ústne vyjadrenia a konštatovala, že súd zistil skutkový stav vyčerpávajúco a správne právne danú vec posúdil. Žalobca neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k náhrade škody, a to najmä vo vzťahu k príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a jej konaním. V dôsledku jej konania žalobcoví žiadna škoda nevznikla, keďže táto mu vznikla preto, že bez akýchkoľvek námietok akceptoval sporný nárok p. H. a bez akejkoľvek obrany mu vyplatil to čo si zažiadal. Ako vyplynulo z dokazovania, škodu spôsobil p. H. sám keď sa pokúsil, neúspešne, oklamať svojho zmluvného partnera. Bolo to práve nekalé konania p. H., ktorý sa snažil nedodržať zmluvný záväzok, čo sa mu nepodarilo. Žalobca nepochopiteľne neskúmal nárok p. H. a nebránil svoje záujmy. Napokon zdôraznila, že v konaní bolo preukázané podivné konanie žalobcu vo vzťahu k vzniku údajného čestného vyhlásenia. Predmetné vyhlásenie bolo vynútené, čo bolo preukázané jej výpoveďou, ako aj samotným spôsobom vzniku, vrátane časových súvzťažností s konaním žalobcu pri rozviazaní pracovného pomeru. Je absurdné tvrdiť, že nešlo o nátlak najmä ak vezmeme do úvahy do akej situácie ju žalobca vmanipuloval.

6. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach dôvodov podaného odvolania podľa § 380 C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 C.s.p. a podľa § 378 ods. 1 C.s.p., a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

7. Žalobca sa v preskúmanej veci domáha náhrady škody v uplatnenej výške na tom skutkovom základe, že škoda mu bola spôsobená konaním žalovanej, ktorá informovala konateľa spoločnosti TG s.r.o. W. Q. o priebehu rokovania so žiadateľom O. H. o poskytnutí úveru zo strany žalobcu, najmä o tom, že žiadateľovi vedeli financovať 90% z hodnoty nehnuteľnosti, avšak mu nevyhovovala úroková sadzba, a preto mu úver poskytnutý nebol, čím porušila bankové tajomstvo, pričom v dôsledku oznámenia predmetných skutočností W. Q. spoločnosť TG s.r.o. (s ktorou mal O. H. ako so sprostredkovateľom uzavretú Zmluvu o rezervácii nehnuteľnosti a v prípade neuzavretia kúpnej zmluvy z dôvodov na strane p. H. bol tento povinný uhradiť zmluvnú pokutu vo výške ním uhradeného rezervačného poplatku 2.000,- Eur) podľa jej písomného stanoviska k odstúpeniu od kúpy bytu, ku ktorému malo dôjsť zo strany O. H. z dôvodu neschválenia hypotéky, odmietla vrátiť p. H. rezervačný poplatok z dôvodu, že podľa informácií SLSP, p. N., mu bola hypotéka schválená, ale ju odmietol, a preto uhradeným rezervačným poplatkom bude pokrytá zmluvná pokuta, na ktorú uvedenej spoločnosti vznikol nárok, a preto, keď p. H. vznikla škoda vo výške nevrátenej rezervačnej zálohy, ktorej náhradu si následne uplatnil u žalobcu, a ten mu sumu 1.972,82 eura ako náhradu škody spôsobenej porušením bankového tajomstva žalovanou na základe jeho žiadosti aj vyplatil.

8. Súd prvej inštancie vykonal v danom spore všetko navrhované dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností významných pre posúdenie dôvodnosti podanej žaloby, ako aj na posúdenie opodstatnenosti tvrdení oboch strán sporu. Zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania dospel k správny skutkový záverom, a na ich základe následne vyvodil aj správny právny záver, že nie sú splnené podmienky pre vyhovie podanej žalobe, nakoľko žalobca v spore nepreukázal splnenie všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti žalovanej za škodu. Odvolací súd sa preto stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že podanej žalobe nebolo možné vyhovieť.

9. Pokiaľ ide o otázku porušenia povinností spojených s ochranou bankového tajomstva zo strany žalovanej, odvolací súd sa stotožnil s argumentáciou žalobcu v odvolaní, že k porušeniu bankového tajomstva a tak i k porušeniu dôležitých povinností zamestnanca zo strany žalovanej v tomto prípade došlo. Nesprávne v tomto smere súdu prvej inštancie zdôrazňoval, že žalovanej bol udelený samotným potenciálnym klientom (žiadateľom o úver) O. H. súhlas na poskytovanie informácií o priebehu schvaľovania úveru a jeho výsledku. Je totiž nesporné, že písomne takto súhlas udelený nebol (netvrdila to ani žalovaná), a to napriek tomu, že ustanovenie § 91 ods. 1 zák. č. 483/2001 Z.z., o bankách, celkom jednoznačne, no najmä bezvýnimočne, v tejto súvislosti vyžaduje písomnú formu

udelenia súhlasu s poskytovaním akýchkoľvek informácií tretí osobám. Vzhľadom na uvedené sa preto odvolací súd nestotožnil so záverom prvoinštančného súdu, že v konaní nebolo preukázané porušenie pracovných povinností žalovanou, ktoré je jedným zo základných predpokladov vzniku jej zodpovednosti za škodu.

10. V preskúmvanej veci však, ako to správne konštatoval aj súd prvej inštancie, hoci bolo vykonaným dokazovaním preukázané, že majetok žalobcu sa úhradou sumy 2.000,- Eur O. H. zmenšil, nebola preukázaná existencia príčinnej súvislosti medzi konaním žalovanej a týmto zmenšením majetku žalobcu, ktorá by mohla založiť zodpovednosť žalovanej za škodu. S týmto záverom súdu prvej inštancie sa v celom rozsahu stotožňuje aj odvolací súd, pričom na doplnenie považuje za potrebné poukázať na nasledovné.

11. Príчинná súvislosť (kauzálny nexus) je podstatným prvkom zodpovednostnej skutkovej podstaty. Vyžaduje sa, aby protiprávne konanie a vznik škody boli v logickom slede (nexus = spojenie, súvislosť, sled), teda aby protiprávne konanie bolo príčinou a vznik škody vrátane jej rozsahu následkom tejto príčiny. Nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti či okolnosti nasvedčujúcej jej existencii; príčinnú súvislosť treba vždy preukázať. Rozhodujúca je vecná súvislosť príčiny a následku a túto nemožno riešiť vo všeobecnej rovine, ale vždy v konkrétnych súvislostiach. Príčinou vzniku škody môže byť len také konanie (alebo opomenutie), bez ktorého by škodný následok nevznikol. Základom je úvaha (test conditio sine qua non spoločný pre takmer všetky právne systémy Európskej únie), či by škodlivý následok nastal bez konania škodcu. Ak by tomu tak bolo, príčinná súvislosť by daná nebola. Podľa teórie tzv. adekvátnej príčinnej súvislosti, príčinná súvislosť je daná vtedy, ak je škoda podľa všeobecnej povahy, obvyklého chodu vecí a skúseností adekvátnym dôsledkom protiprávneho úkonu. Súčasne však musí byť preukázané, že škoda by bez tejto príčiny nebola nastala. Otázka príčinnej súvislosti medzi určitým protiprávnym konaním a konkrétnou škodou je otázkou skutkovou. Jej existenciu zisťuje súd, ktorý so zreteľom na konkrétne okolnosti vyhodnocuje, či tu príčinná súvislosť je alebo nie. Pri riešení otázky príčinnej súvislosti je právnym posúdením veci vymedzenie, medzi akou ujmom (ako následkom) a akou skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná. Pre posúdenie zodpovednosti za škodu má preto zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma), za ktorú je požadovaná náhrada. Práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmom poškodeného (ak vznikla) a konkrétnym konaním škodcu (ak je protiprávne), prípadne inou skutočnosťou (ak bola tvrdená a preukázaná), sa zisťuje príčinná súvislosť. Protiprávny úkon nemusí byť jedinou príčinou vzniku škody (kumulatívna kauzalita), stačí, že je jednou z príčin, a to príčinou dôležitou, podstatnou a značnou. Treba tiež rozlíšiť, či v konkrétnom prípade viac skutočností v jednom okamihu spolupôsobilo na vzniku toho istého škodlivého následku (konkurenčná kauzalita) alebo či jedna skutočnosť vylučuje druhú, prípadne či novou skutočnosťou došlo k prerušeniu pôvodného dejového sledu. V tejto súvislosti možno poukázať aj na Princípy európskeho deliktneho práva (Principles of European Tort Law - PETL), ktoré (ako dielo popredných predstaviteľov európskej civilistiky z prostredia akademickej obce i právnej praxe) právnický vymedzujú príčinnú súvislosť ako predpoklad zodpovednosti za škodu (porovnaj Luboš Tichý, Jiří Hrádek et al., Prokazování příčinné souvislosti multikauzálních škod, Univerzita Karlova v Prahe 2010, str. 89). Podľa týchto princípov (čl. 3:104, bod 1), ak určitá skutočnosť viedla neodvratne k spôsobeniu škody, následná skutočnosť, ktorá by sama spôsobila tú istú škodu, nemôže byť braná do úvahy (nemožno na ňu brať zreteľ) (porovnaj: Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 M Cdo 11/2010 z 31. januára 2012).

12. Z hľadiska naplnenia príčinnej súvislosti ako jedného z predpokladov zodpovednosti za škodu nemôže stačiť samotné pripustenie možnosti vzniku škody v dôsledku zavineného porušenia povinnosti zamestnancom, avšak táto príčinná súvislosť musí byť bezpečne zistená. Zavinené porušenie pracovných povinností zamestnancom nemusí byť jedinou príčinou vzniku škody; musí však byť jednou z príčin, a to príčinou dôležitou, podstatnou a značnou. Pri riešení otázky príčinnej súvislosti medzi konaním alebo opomenutím zamestnanca a vznikom škody nejde o otázku právnú, avšak o otázku skutkovú, ktorá nemôže byť riešená vo všeobecnosti, ale iba v konkrétnych súvislostiach. Postup pri zisťovaní príčinnej súvislosti spočíva v tom, že škodu treba vyňať z jej všeobecných súvislostí a skúmať ju izolovane, iba z hľadiska jej príčin. Pretože príčinná súvislosť je zákonitosťou prírodnou a spoločenskou, ide o hľadanie javu, ktorý škodu vyvolal. Z celého reťazca všeobecnej príčinnej súvislosti (každý jav má svoju príčinu, zároveň však je príčinou iného javu) treba sledovať iba tie príčiny a následky, ktoré sú dôležité pre zodpovednosť za škodu. (porov. rozsudek NS ČR z 21. 2. 2002, sp. zn. 21 Cdo 300/2001).

13. Okrem existencie faktickej príčinnej súvislosti per se ako jedného z nevyhnutných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu poukázali komparatívne analýzy ešte na ďalšiu významnú okolnosť. Väčšina európskych právnych poriadkov považuje požiadavku conditio sine qua non iba za prvú časť

"testu", na ktorého konci by mal byť záver, či je predpoklad príčinnej súvislosti naplnený alebo nie. Z pôvodnej európskej pätnástky iba belgickej jurisprudencii postačuje faktická kauzalita na záver o príčinnej súvislosti a naplnenie jedného z predpokladov zodpovednosti za škodu. Oproti tomu deliktne právo zvyšných európskych krajín vyžaduje, aby bola faktická kauzalita (*conditio sine qua non*; but for test) nasledovaná kauzalitou právnou, ktorej účelom je limitácia vzniku zodpovednostných vzťahov. Hovorí sa tak o tzv. dual teste alebo tiež "prístupe dvoch krokov" (Vlasák, M. Předpoklady odpovědnosti za škodu v principech evropského deliktního práva. Masarykova univerzita, 2009, s. 85. Dostupné na <http://theses.cz/id/5iwgm0/>)

14. V preskúmvanej veci k zmenšeniu majetku žalobcu došlo tým, že O. H. vyplatil sumu 2.000,- Eur. Je teda zrejmé, že škoda (ako zmenšenie jeho majetku) žalobcovi nevznikla ako priamy následok porušenia bankového tajomstva žalovanou. Jediným spojením medzi porušením povinnosti žalovanej zachovávať bankové tajomstvo a zmenšením majetku žalobcu je tvrdený vznik nároku O. H. na náhradu škody a jeho "regresný" nárok na náhradu sumy, o ktorú sa jeho majetok zmenšil tým, že mu zo strany spoločnosti TG s.r.o. nebola vrátená rezervačná záloha, ktorá bola započítaná s jej nárokom voči p. H. na zmluvnú pokutu. V opísanej situácii (pri ktorej priebeh skutkových udalostí v zásade nebol medzi stranami sporný) treba preto vychádzať z toho, že príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním žalovanej a vznikom škody žalobcu by mohla byť daná iba vtedy, ak by vyzeradenie bankového tajomstva bolo bezprostrednou a rozhodujúcou príčinou zmenšenia majetku O. H.. Vzhľadom na skutkový stav veci zistený vykonaným dokazovaním v spojitosti s tým, čo nebolo medzi stranami sporné, však niet pochyb o tom, že nevrátenie zloženej rezervačnej zálohy O. H., teda zmenšenie jeho majetku, nenastalo preto, že žalovaná o existencii skutočností zakladajúcich nárok na zmluvnú pokutu (a tým aj nevrátenie rezervačnej zálohy) konateľa spoločnosti TG s.r.o. informovala, avšak pre samotnú existenciu týchto skutočností, ktoré nastali objektívne, bez ohľadu na to, či žalovaná konateľa spoločnosti TG s.r.o. W. Q. o nich informovala. V tejto súvislosti je dôležité pripomenúť, že skutočnosť, že O. H. nepokračoval u žalobcu v procese poskytnutia úveru z dôvodu, že mu nevyhovovali podmienky, za akých mu mohol a mal byť úver poskytnutý, existencia relevantného konania p. H., spočívajúceho v tom, že napriek ochote banky poskytnúť mu úver do výšky 90 % ceny nehnuteľnosti, si napokon úver nevzal, neboli sporné, rovnako ako nebolo sporné, že o úver nepožiadal ani v inej banke. Za tohto stavu následkom vyzeradenia bankového tajomstva, ktorým žalovaná "iba" sprístupnila informáciu o dôvode neposkytnutia úveru O. H., avšak v žiadnom smere neovplyvnila existenciu (vznik, zmenu, či zánik) skutočností, ktoré mohli založiť vznik nároku spoločnosti TG s.r.o. na zmluvnú pokutu a tak ani ovplyvniť zmenšenie majetku O. H., nemožno vznik majetkovej ujmy na strane O. H., ktorú mu následne žalobca nahradil iba na základe jeho výzvy, bez toho, aby sa podrobnejšie zaoberal existenciou nároku p. H. na náhradu škody so zreteľom na dôvody ukončenia jeho sprostredkovateľského právneho vzťahu so spoločnosťou TG s.r.o., pričítať žalovanej, a to napriek tomu, že skutkový stav zistený vykonaným dokazovaním neumožňuje vylúčiť, že ak by nedošlo k vyzeradeniu bankového tajomstva, nebola by spoločnosť TG s.r.o. uplatnila voči O. H. sankčné mechanizmy vyplývajúce zo zmluvy o sprostredkovaní. Opätovne tu totiž treba zdôrazniť, že uplatnenie týchto sankčných mechanizmov (zmluvnej pokuty) sa nepochybne neopieralo o (neoprávnené) poskytnutie informácii o dôvode neposkytnutia úveru, ale o existenciu skutočností, ktoré tento nárok zakladajú.

15. Za daného stavu považuje odvolací súd za správny záver súdu prvej inštancie, že v danej veci nie je daná taká príčinná súvislosť medzi konaním žalovanej a vznikom škody žalobcu, ktorá by v danom prípade mohla založiť jej zodpovednosť za škodu, a nedôvodné sú v tomto smere aj odvolacie námietky žalobcu, ktorý neopodstatnene v odvolaní poukazuje na to, že konanie žalovanej pri výkone jej práce, dokonca s využitím firemnej elektronickej pošty, je jedinou mysliteľnou bezprostrednou príčinou vzniku škody, keď sa stalo oporou postupu realitnej kancelárie voči p. H., spočívajúceho v uplatnení zmluvnej pokuty, ako aj v jej okamžitej úhrade zo zloženého rezervačného poplatku. Ako už bolo uvedené, príčinou vzniku škody (na strane p. H.) v danom prípade nebolo porušenie bankového tajomstva žalovanou, avšak nedodržanie zmluvne dohodnutých predpokladov pre vrátenie rezervačnej zálohy zo strany O. H.; a za tohto stavu, keď žalobcovi mala škoda vzniknúť iba z dôvodu úhrady kompenzácie škody O. H., absencia kvalifikovanej príčinnej súvislosti medzi konaním žalovanej a škodou p. H. vylučuje príčinnú súvislosť aj v prípade škody vzniknutej žalobcovi. Odvolacie námietky žalobcu týkajúce sa príčinnej súvislosti preto nemôžu obstáť.

16. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že pokiaľ ide o ďalšie odvolacie námietky žalobcu, tie sú vzhľadom na správnosť záveru súdu prvej inštancie o absencii príčinnej súvislosti z hľadiska správnosti napadnutého rozsudku bez právneho významu, keď z dôvodu nespĺnenia všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti žalovanej za škodu, nemôžu pre žalobcu privodiť priaznivejšie rozhodnutie v spore, a preto odvolací súd považuje za nadbytočné sa nimi podrobnejšie zaoberať. Pri

absenciou príčinnej súvislosti, ktorá vylučuje vznik zodpovednostného vzťahu, by totiž vysporiadanie sa s jednotlivými odvolacími námietkami žalobcu týkajúcimi sa správnosti čiastkových záverov súdu prvej inštancie ohľadne ďalších otázok významných pre posúdenie splnenia predpokladov zodpovednosti žalovanej za škodu, malo iba "akademickú" povahu a to podľa názoru odvolacieho súdu nie je účelom odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Rozhodujúcou otázkou je v danom spore posúdenie existencie príčinnej súvislosti medzi konaním žalovanej a vznikom škody na strane žalobcu, a v tejto otázke sa odvolací súd stotožnil so závermi prvoinštančného súdu a podrobnejšie rozviedol niektoré podstatné závery, keďže to považoval za vhodné. Napriek tomu sa len pre úplnosť žiadal uviesť, že súd prvej inštancie, pokiaľ ide o všetky rozhodujúce skutkové a právne otázky súvisiace so splnením predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu, svoje rozhodnutie i náležite odôvodnil, keď sa vysporiadal s podstatnými skutočnosťami významnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán, a preto nemôže obstať ani námietky žalobcu, že napadnutý rozsudok nie je dostatočne odôvodnený.

17. Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 C.s.p.).

18. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p., a v odvolacom konaní úspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu, pričom o ich výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

19. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom

fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).